

ærede Minister synes at hylde, og som gaa ud paa ikke at tage hele Ansvar, men lægge det over paa Andre, er fuldstændig i Strid med konstitutionelle Begreber og trædes kun i halvivilkårede Stater. Der er saa meget mindre Tvivl herom, som det Ansvar, som den høitærede Minister paatager sig, er af en dobbelt Natur. Den meget ærede Minister faar nemlig først Ansvar for, at han ikke faar disse Bevillinger; det er ikke vort Ansvar, det er selvfølgeslig altid Ministerens Ansvar, at han ikke sætter Bevillingerne igjennem. Men dernæst faar han ubelukkende Ansvar for, at han, naar han ikke faar alle disse Bevillinger, lader det gaa ud over enkelte bestemte Brancher i sin Administration paa den antydede Maade, for det ere vi da ganske ustyldige i. Hvis han skulde spørge: Hvem har Skylden for at jeg ikke faar Bevillingerne, kunde der maa ske, skjøndt ogsaa det vil have reduceret sig til en Disput om Principer, kunne være Tvivl derom, men naar han spørger: Hvem har Ansvar for, at jeg, naar jeg ikke faar disse Bevillinger, mishandler Kjøbenhavnerne paa alle mulige Maader, saa bliver Svaret, at det kan kun den høitærede Minister have Ansvar for, thi det er ikke os, der har indgivet ham de onde Planer mod Kjøbenhavn, som han har udviklet for os. Det er Ministerens eller hans Postkonsulentens eget Paa-fund. Jeg vil sige, at det mulig er en meget klog og rigtig Fremgangsmaade, men Vren og Ansvar, derfor tilkommer ubelukkende Ministeren, og jeg tror ogsaa, at han alene vil høre Taffen derfor. Den Fordring, vi fra vor Side stille, at naar Administrationen stadig forlanger nye Bevillinger til Forøgelse af Personalet, der da ogsaa maa finde en nødvendig Fremgang Sted paa alle Omraader, er i Virkeligheden ikke nogen stor eller usædvanlig Fordring; man maa paa disse og andre af Administrationens Omraader baade kunne faae ad lovlig Vej regulerede Lønnings- og Embedsforhold og desuden kunne faae den Spar-sommelighed og Orden bragt tilveie, som er nødvendig for enhver Administration; det er et fuldstændig berettiget Krav fra vor Side, at de Ting skulle veies imod hinanden, saa naar man er gaaet vidt i den ene Henseende, vi da holde igjen i de andre. Det tror jeg at kunne forsvare lige overfor hvem det skal være. Selve den af Ministeren antydede Foranstaltning, hvormed han vil straffe sine Venner her i Kjøbenhavn, kommer ikke os ved. Hvad Herning angaar, tror jeg, det vil kunne være den Ulykke ikke at faae det forlangte Bud. Det er ganske vist, at Herning ifjor intet Bud fik, skjøndt der var forlangt

et Bud af den meget ærede Minister, men det blev negtet. Den høitærede Minister forlanger igjen iaar et saadant Bud, og det forlanger han kun til Herning; alle de andre Steder forlanger han enten Assistance og Bud eller Assistance uden Bud. Jeg antager derfor, at Grunden her er den, at den høitærede Minister ifjor forlangte et Bud, og at det blev negtet. Det er formodentlig derfor, at det er ham særlig om at gjøre at faae dette Bud. Er det ikke Tilfældet, kan jeg kun sige, at Herning vil være dette, som Spartanere bør bære saadanne Ulykker. — Jeg forlanger ingen Sikkerhed for, at man aldrig skal udvide Posthuset i Odense, men kun noget Mere end, at der skal være „al Sandsynlighed“ for, at man ikke i den nærmeste Fremtid kommer til at udvide det igjen. Naar den høitærede Minister eller hans Administration — thi i saa Henseende kan han jo forlade sig paa, hvad hans Embedsmænd fortælle ham — kan give os Sikkerhed for, at vi i en lang Aarrække ikke komme til at udvide denne Bygning, tror jeg, at der Ingen er, der vilde have modsat sig Bevillingen til Odense; men denne almindelige løse Bemærkning, at efter al Sandsynlighed vil der ikke være Grund til at udvide i de nærmeste Aar, er saa vag, at vi efter de mange Erfaringer, vi have haft, ikke ere ganske fri for at være bange for, at der allerede næste Aar vil komme et nyt Forslag i saa Henseende. Jeg tror ikke, at den hele Kontrovers herom paa Andet end en noget forskjellig Opfattelse af Udtrykket: al Sandsynlighed, og den maatte vel kunne være at løse. — Jeg har ikke andre Bemærkninger at gjøre til § 6 og hvad dermed staar i Forbindelse.

Judenrigsministeren (Steel): Jeg skal ikke indlade mig i yderligere Debat med den ærede Ordfører om, hvem Ansvar, paahviler under de nuværende Forhold. Jeg tror, at der er en fornøftig Opfattelse af de Forhold, som ikke lader sig bortræffonere med Henvisning til, at den nyere Tids Opdagelser kunde have ført til andre Resultater. Jeg vil kun bemærke, at den ærede Ordfører undertiden stiller Sagerne noget anderledes, end de ere og maa opfattes. Jeg har jaaledes ikke paa nogen Maade havt til Hensigt at ville true Kjøbenhavn eller noget andet Sted eller ville straffe Kjøbenhavn eller noget andet Sted. Jeg har jævnt og simpelt anført, hvad der er en ligefrem nødvendig Følge af de Begrændsninger af Bevillingerne, som ere blevne foreslaaede af det ærede Udvalg, Andet ikke. Dertil tror jeg, at jeg ikke alene er